

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 335/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. G., K., zastúpeného advokátom JUDr. F. Ch., K, ktorou namieta porušenie čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Strednej odbornej školy Policajného zboru v Košiciach, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2005 doručená sťažnosť P. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Strednej

odbornej školy Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „stredná odborná škola“) Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním podrobne opísanom skutkovom stave:

„Stredná odborná škola PZ v Košiciach vypracovala návrh na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka OZ zo dňa 03. 04. 2003, č. SPC-67-10/SOŠ-2-2003 aj so stanoviskom vyšších nadriadených. (...)

Na základe tohto návrhu bol sťažovateľ personálnym rozkazom Ministra vnútra SR zo dňa 29. 04. 2003, č. 155 prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., osvojujúci si šetrenia nadriadených sťažovateľa, ktorí dôkazy na prepustenie opreli o § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z. a o materiály KÚJP PZ Košice, ČVS: KUJP-15-OVVK-2003, pri čom vychádzali zo zápisníc o výsluchu svedkov (podľa názoru sťažovateľa v štádiu prípravného konania tímto dôkazom chýbajú náležitosti pravdivosti, hodnovernosti, presvedčivosti a platnosti, ktoré by mohli nadobudnúť až právoplatnosťou rozsudku o vine a treste obžalovaného, tu sťažovateľa P. G. (...)

Sťažovateľ reagoval z Ústavu pre výkon väzby (...) svojim listom zo dňa 10. 04. 2003 adresovaným Strednej odbornej škole PZ v Košiciach (...), v ktorom podrobne opisuje svoje konanie v súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru a vyvracia v ňom uvedené dôvody jeho prepustenia podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., z ktorého obsahu Ústavný súd môže získať predstavu o osobe sťažovateľa, aj keď len subjektívneho charakteru. (...)

Sťažovateľ využijúc zákonné prostriedky podal rozklad proti rozhodnutiu Ministra vnútra SR č. 155/2003, kde podrobne opisuje skutkový a právny stav svojej veci. Rozvíja zásadu prezumcie neviny a vzhľadom na obsiahlosť tohto rozkladu v tejto sťažnosti bude ponuknutý Ústavného súdu ako príloha č. 9. (...)

Ministerstvo vnútra SR vydalo rozhodnutie zo dňa 09. 07. 2003, č. p.: KM-108/pk-03, ktorým rozklad sťažovateľa bol ako nedôvodný zamietnutý s tým, že Minister vnútra sa rozhodol napadnuté rozhodnutie o prepustenie zo služobného pomeru potvrdiť. (...)

Konštatácia uvedená v citovanom rozhodnutí v poslednom odstavci na str. 3, že prepustenie zo služobného pomeru nemožno spájať s trestným konaním je opodstatnená, ale iba do tej miery, ak ide o dve samostatné konania s odlišným charakterom, s odlišnou právnou úpravou a odlišnými viacerými znakmi. V tomto prípade jednoznačne ide o trestné konanie, v rámci ktorého bude vyslovený výsledok o vine a treste, závisí aj podklad pre prijaté personálne opatrenie, a ktoré je nie nezávislé na rozhodnutí OČTK ako sa o tom zmiňuje v rozklade, ale práve naopak, je opodstatnené správne aj fakticky akcesorickým konaním pre osobitné správne konanie (personálne dané zákonom č. 73/1998 Z. z.). (...)

Z uvedeného dôvodu sťažovateľ podal najvyššiemu súdu SR žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR č. p.: KM-100 M/PK-03 zo dňa 09. 07. 2003 a v petite tejto žaloby žiadal zrušiť aj personálny rozkaz MV SR č. 155/2003 zo dňa 29. 04. 2003. Žaloba bola vyhotovená dňa 05. 09. 2003, pri čom je tiež obsiahla a podrobne zachycuje chronologický skutkový stav veci a vyvracia argumenty žalobcu v napadnutých rozhodnutiach. (...)

Najvyšší súd SR svojim rozsudkom zo dňa 30. 04. 2004 sp. zn.: 7 Sž 128/03 predmetnú žalobu zamietol so zdôvodnením svojho rozsudku opísaním obsahu napadnutých rozhodnutí ako aj jednotlivé podania sťažovateľa a dospieva k názoru, že žaloba nie je dôvodná. Cituje § 17 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z., cituje obsah služobnej prísahy, článok 35 ods. 1 Ústavy SR, ods. 2 tohto článku, § 48 ods. 3 písm. g) zák. 73/1998 Z. z., § 48 ods. 6, pri čom podľa názoru sťažovateľa nesprávne právne posúdil Najvyšší súd činnosť sťažovateľa označil ako zárobkovú i napriek tomu, že jeho činnosť nevykazovala zákonné znaky podnikateľskej alebo inej zárobkovej činnosti, ktoré sú pojmovovo vymedzené v príslušných právnych predpisoch a ktoré musia byť naplnené kumulatívnym spôsobom. V ďalšom sa Najvyšší súd zmiňuje obdobným spôsobom ako v rozhodnutí o rozklade, že sťažovateľ sa dopustil konania, ktorým zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu, taktiež si osvojil výpovede svedkyň zo spisu v prípravnom konaní. (...)

Proti vyššie citovanému rozsudku Najvyššieho súdu SR Sž 128/03 (správne 7 Sž 128/03, pozn.) zo dňa 30. 04. 2004 podal tu sťažovateľ odvolanie, v ktorom sa pridržiava obsahom svojich predchádzajúcich podaní a najmä vytyka súdu skutočnosť, že sa nevyporiadal s jeho právnou argumentáciou tak, ako je to potrebné vykonať podľa zákona v intenciách správneho súdnictva. (...)

Najvyšší súd SR v päťčlennom senáte vydal rozsudok zo dňa 24. 8. 2005 č. k. 1 Sž-o-NS 112/2004, ktorý ako odvolací súd rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 30. 4. 2004 č. k. 7 Sž 128/03-30 potvrdil. (...)

Sťažovateľ namieta porušenie zásady prezumpcie neviny garantovanej článkom 50 ods. 2 Ústavy a článkom 6 ods. 2 Dohovoru. “

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom strednej odbornej školy, ministerstva vnútra a najvyššieho súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy „Každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu“.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru „Každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje sa nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom“.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho práv zaručených v označenom článku ústavy a dohovoru došlo postupom ním označených subjektov.

Na základe návrhu riaditeľa strednej odbornej školy z 3. apríla 2003 na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru bol personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 155 z 29. apríla 2003 sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

1. K namietanému porušeniu čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom strednej odbornej školy v súvislosti s vypracovaním návrhu na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru č. SPC-67-10/SOŠ-2-2003 z 3. apríla 2003

Z obsahu sťažnosti nevyplýva, v čom vidí sťažovateľ porušenie označeného článku ústavy vo vzťahu k namietanému postupu strednej odbornej školy. Sťažovateľ totiž sťažnosť v tejto časti nijako podrobnejšie neodôvodnil a neuviedol žiadne dôkazy. Nie je preto zrejmé, v čom by malo spočívať namietané porušenie čl. 50 ods. 2 ústavy v súvislosti s jeho vecou a neuvedenie dostatočného odôvodnenia sťažnosti v tejto časti neumožňuje ústavnému súdu skúmanie príčinnej súvislosti medzi eventuálnym porušením označeného článku ústavy a dohovoru postupom strednej odbornej školy.

Vzhľadom na tieto nedostatky sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu strednej odbornej školy ju ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru personálnym rozkazom ministra vnútra č. 155 z 29. apríla 2003 v spojení s postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 7 Sž 128/03 a jeho rozhodnutím z 30. apríla 2004

Predmetnou sťažnosťou sťažovateľ okrem iného napadol aj personálny rozkaz ministra vnútra č. 155 z 29. apríla 2003 v spojení s postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 7 Sž 128/03 a jeho rozsudok z 30. apríla 2004, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia ministra vnútra tak, že najvyšší súd žalobu sťažovateľa zamietol.

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý personálny rozkaz, keďže proti nemu bol prípustný opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a rovnako tak nemá ústavný súd právomoc preskúmať ani označený prvostupňový rozsudok najvyššieho súdu, pretože o odvolaní proti nemu rozhodoval najvyšší súd ako súd odvolací v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-NS 112/2004.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

3. K namietanému porušeniu označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-NS 112/2004

Najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom 1 Sž-o-NS 112/2004 z 24. augusta 2005 na základe odvolania sťažovateľa potvrdil napadnutý prvostupňový rozsudok najvyššieho súdu z 30. apríla 2004 sp. zn. 7 Sž 128/03.

Ústavný súd konštatuje, že konanie o prepustení zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení

neskorších predpisov, a na to nadväzujúce konanie v správnom súdnictve v rámci preskúmania rozhodnutí a postupu správnych orgánov neriešilo otázku viny za trestný čin, ale otázku porušenia služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom ako dôvodu na prepustenie zo služobného pomeru.

Uplatniac svoju ústavnú právomoc a splniac si svoju ústavnú povinnosť najvyšší súd v napadnutom odvolacom konaní nerozhodol o vine sťažovateľa za konkrétny trestný čin ani túto vinu nevyslovil, ale autonómne zhodnotil spôsobilosť sťažovateľa vykonávať štátnu službu.

Podľa názoru ústavného súdu medzi postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ-o-NS 112/2004 a právom sťažovateľa, aby bol považovaný za nevinného, kým príslušný súd právoplatne nerozhodne o jeho vine, preto nie je priama súvislosť.

Keďže ústavný súd na základe posúdenia obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom najvyššieho súdu v uvedenom odvolacom konaní a sťažovateľom namietaným porušením čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, rozhodol tak, že sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2006